

זהו הפרק השני של יומנה של אורית ארביב, שנכתב בכלא אחרי לידת בנה גורל-אדם, ושאותו הפקידה בידי דפנה ברק עם שיחרורה

„לחשתי: אלוהים, עזור לי!“

צילום: צפיר העולם הזה

הרצל אביטן עם אדם
„אבא קס, נישק אותי והלך...“

עזור לי!“

עלות למנהלת, ושם שוחחנו על הכרית.
הגענו להסכם שגם אני וגם אבא נהיה בכרית. הטקס יהיה בכלא אשקלון, בתנאי שאני ואבא לא נדבר במשך כל הברית, וזה אחרי שנה שלמה שלא ראיתי את אבא. הוחלט: מגע אופטי בלבד. בתאריך 6.2.83 באו לקחת אותי לברית אתה כבר היית אצל לואיזה וי צאנו לדרך, לכיוון כלא אשקלון: הדרך נראתה ארוכה. נדמה לי שאין לדרך סוף בכלל. התרגשתי... ירד גשם. נרד איתי מבולבלת מהפגישה שלי עם אבא...
12.7.83. לילה...
השעה היתה 10 בבוקר, ואנחנו מחכים בכלא, שיביאו אותך. איחרתם, ואני התחלתי לדאוג.
בינתיים ישבתי בחדר-המנהל וחייכנו. היינו עם קצינת-הביטחון חנה, ואולי 30 אנשי-מימטרה. הייתי מתוחה ועצבנית.
ביקשתי לראות את אבא עד שתיגיע, אך הרבר לא הורשה לי.
השעה רבע לפני 12, וכולם מחכים. הוריעו לי שאם עד 12 לא תגיעו — נכטל הכל. נכנסתי ללחץ. ביקשתי משום מקום.
בריוק בשעה 12 הגעתם. מבט של אושר היה בעיניי. נכנסנו למעוון הסוהרים. הכל היה מסורר: היה כסא

של אליהו הנביא — מעשה ידי האר"סירים. כיבוד ושתייה והמון-המון אור-חיים. אבל לא היו אלה אורחים שלנו: שוטרים, סוהרים ובלשים.
לואיזה וסכתא הביאו אותך. סכתא מסעודה (אמו של הרצל אביטן) באה ביחד עם מרדכי, שהיה הסנדק שלך. החזקתי אותך בזרועותיי. היית לבוש בחליפה לבנה. צחקת... ולא ידעת בפני מה אתה עומד. הצטלמנו וחיכינו לאבא. ההתרגשות שבי הלכה וגברה וחשבת... איך אוכל לראות את אבא מבלי לדבר איתו.
עברו כמה דקות ולואיזה אמרה: „אדם, הנה אבא בא.“
פחתי להרים את עיניי. קמתי ועמדתי כמה שניות. הסתכלתי באבא, ר"ל לא יכולתי לזוז ממקומי. הוא נראה חיי וור, רוה, שיער קצוץ, לבוש בחליפה אפורה.
אבא הביט בי, ניגש אליי, נישק אותי ואותך, והלך לשבת בכיסא ממול. במשך כל זמן הברית החלפנו מבטים בינינו, מבלי לדבר בכלל.
לא היה צריך לדבר הרבה. העיניים אמרו את הכל. בעינינו היו עצב, אהבה, געגועים ושימחה.
הרב לקח אותך ממני, מסר אותך לאבא. היית על כרית, ואבא התפלל כשאתה בידיו, ואני מביטה בשניכם ב"עצב ובשימחה כאחד.
הנה הגיע הרגע. הפשיטו אותך. לא

12.7.83.
כשנולדת, חיפשתי לך שם. לא ידעתי איך לקרוא לך. לא ראיתי את אבא, ולא היה לי עם מי להחליט.
בזמן הבריחה של אבא היינו ביחד, וכל הזמן הוא אמר לי: „אורית, כשיהיה לי בן, אני רוצה לקרוא לו גורל.“ עברו ימים. נכנסתי להריון. כשנולדת, עדיין תהיתי איך לקרוא לך.
באותה התקופה היתה מילחמת לב"נ, ואז נפל יקותיאל ארם ז"ל. הוא מת כגיבור-מלחמה. בא אליי עורך-הדין שלנו, דויד יפה, איתל לי מוליטוב וא"מר שאבא רוצה שאקרא לך „יקותיאל“.
תמיד רציתי לקרוא לך אדם, בן ראשון, האדם הראשון, ובכלל זה שם יפה. החלטתי שאני קוראת לך גורל-אדם. אתה המזל שלנו, אתה האור של חיינו.
היום אתה עונה לשם „אדם“. כולם קוראים לך אדם. ואני חושבת שאבא כועס. הוא רוצה שיקראו לך „גורל“, ועל זה יש לי ויכוח עם אבא. האמת היא שלי כבר לא חשוב השם. העיקר שאתה תמיד תהיה לי בריא.
12.7.83. צהריים. חם בחוץ...
כמשך חצי שנה נאבקנו, אני ואבא, כדי להיות נוכחים בברית-המילה שלך. יום אחד באו לכאן, לבית-הסוהר, אנשי-מימטרה, ביחד עם אחראי-ביט"חון של שרות בתי-הסוהר. קראו לי ל-

שלך. הבכי שלך, אבל הייתי מאושרת. אדם שלי, סוף-סוף, יהודי.
נזכרתי שכברית שאלו את אבא איך קוראים לתינוק, אבא הסתכל עליי ואמר: „גורל“, ואז הוספתי בלחש: „אדם“.
כך נרשם שייך „גורל-אדם אביטן“.
אורית השבוע: „רות הבני היא אחת מהצוות. היא לא בדיוק סוהרת. היתה מדברת איתי הרבה, אשה חכמה. אני הייתי קרובה אליה יותר מכולן. היום היא אח-ראית לקנטינה. כל אחת שנכנסת לשם (לכלא) היא מגוייסת. טייל-פנתי אליה גם מאז שהשתחררתי. אני מעניינת אותה“.
16.7.83. יום שבת אחר-הצהריים. אני סגורה בחדר, בעונש שלילת-טלוויזיה.
אתמול היה לי ביקור, ביקור שמרי שבוע אני מחכה לו. הייתם אתה, סימה, נסים ולואיזה. הביקור היה נחמד. שרת לי את השיר „נר-נר“. הנעת את ראשך שמאלה וימינה, וצחקת לי.
לואיזה אמרה לי: „אדם, תן פליק לאמא“ ואתה — בום! העפת לי את היר הקטנה שלך לפני.
אני כמובן נהייתי מכל תנועה שעי-שית. קיבלתי תמונות שלך בביקור, תמונות מקסימות. עכשיו הן לידי, בחדר. אני מביטה בהן וחושבת עליך,

ידעת מה רוצים ממך והופ! חתכו לך. צרחת, בכית.
ריחמתי עליך, כאב לך, ואין אני יכולה לעשות דבר. לאבא עמדו רמי עות בעיניי.
הרכנתי את ראשי ובכיתי גם אני, ואז אבא אמר: „אורית, בואי קחי אותו.“ אבל היה אסור להרים אותך.
אחרי-כך הביאו לי אותך. ניסיתי ל"הרגיע אותך במוצץ, בשתייה, באוכל, אך שום דבר לא עזר. כאב לך. היית נראה סובל.
הצטלמנו איתך. הטקס נגמר והקהל התחיל להתפור.
אחרי שהכל נגמר, איפשרו לי ול-אבא לשוחח מעט. נכנסתי לחדר של מנהל-הכלא. היו שם המון שוטרים, ואבא. ישבנו אחד מול השני, ולא אמרנו דבר. אף אחד משנינו לא דיבר. הרי דיעו לנו שאם אנחנו לא מרברים — יחזירו אותי לכלא ונגמר. אבא קס, נישק אותי והלך.
לא הבנתי מה קורה לנו. כעבור 10 דקות אבא חזר, ישב לידי ואמר: „איך אפשר לדבר בפורום כזה?“
כולם היו מוכנים להאזין לשיחה. אבא ביקש שאהיה חזקה ואשמור על עצמי. החזקנו יד ביד, עורדנו זה את זה, חזרנו אליך. נפרדנו. אבא חזר לתא שלו, ואני — לכלא, לתא שלי.
לא עצמתי עין כל הלילה. חשבת על אבא, ובאוזני מהרהרות הצרחת

צילום: צפיר העולם הזה

אורית עם אדם בבריכת המלון
„ישבתי מאובנת — לא יכולתי לאוז“